

РЕШЕНИЕ

№ 18435

гр. София, 14.05.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, II КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 17.04.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Теодора Милева

ЧЛЕНОВЕ: Мария Владимирова
Петър Савчев

при участието на секретаря Евелина Пеева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **1990** по описа за **2026** година докладвано от съдия Теодора Милева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба, подадена от АГЕНЦИЯ ПЪТНА ИНФРАСТРУКТУРА срещу Решение № 4426/06.12.2025 г., постановено по АНД № 20251110212321/2025 г. по описа на Районен съд – София /СРС/, с което е отменен Електронен фиш за налагане на глоба за нарушение, установено от електронна система за събиране на пътни такси по чл. 10, ал. 1 от ЗП № [ЕГН] от 13.03.2022 г., издаден от Агенция „Пътна инфраструктура“ към МРРБ с което на основание чл. 179, ал. 3 от ЗДвП на И. Ц. И. с ЕГН [ЕГН] е наложена глоба в размер на 300 лева за нарушение на чл. 139, ал. 6 от ЗДвП.

В касационната жалаба се релевира, че постановеното решение на СРС е неправилно, незаконосъобразно и се иска неговата отмяна, като се излагат подробни аргументи за това. Иска се отмяна на решението и потвърждаване на ЕФ № [ЕГН], издаден от АПИ.

В съдебно заседание касаторът АГЕНЦИЯ ПЪТНА ИНФРАСТРУКТУРА, редовно призован, се представлява от юрк. Г., която поддържа жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение. При условията на евентуалност, ако решението на СРС бъде оставено в сила, възразява за прекомерност на претендирания адвокатски хонорар.

Ответникът по касационната жалба – И. Ц. И., редовно призован, се представлява от адв. М., който оспорва жалбата като неоснователна и моли същата да бъде оставена без уважение. Претендира разноски на основание чл. 38 от ЗА, за което представя списък на разноски.

Представя писмени бележки.

Представителят на Софийска градска прокуратура, прокурор Д., дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София - град, II касационен състав, като взе предвид наведените касационни доводи, извърши проверка на обжалваното съдебно Решение, съобразно чл. 218, ал. 2 АПК и след като прецени събраните доказателства, приема следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211 АПК, от надлежна страна и срещу подлежащо на съдебен контрол решение, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

С оспорения пред СРС ЕФ № [ЕГН] И. Ц. И. с ЕГН [ЕГН] е наказан за нарушение на чл. 139, ал. 6 от ЗДВП – за това, че на 13.03.2022 г. с устройство № 20011- елемент от електронната система за събиране на пътни такси по чл.10, ал. 1 от Закона за пътищата, намиращо се на път А-1 км 0+472, е установено движение на лек автомобил "Пежо" с рег. [рег.номер на МПС] с технически допустима максимална маса от 1941 в [община] по път А-1 км. 0+472 с посока Нарастващ километър, включен в обхвата на платената пътна мрежа, като за посоченото ППС не е заплатена дължимата пътна такса по чл. 10, ал. 1, т. 1 от ЗП. За констатираното нарушение на собственика на превозното средство – И. Ц. И. на основание чл.179, ал.3 вр. чл. 187а, ал. 1 от ЗДВП, е наложено административно наказание "глоба" в размер на 300 лева.

Въз основа на събраните по делото доказателства СРС установил по делото, че процесният автомобил е с технически допустима максимална маса от 1941 и не е била закупена винетка. Съдът е установил, че описаното в електронния фиш нарушение е извършено, но е приел, че е допуснато съществено нарушение на процесуалните правила. Посочил е, че към момента на извършване на нарушението е действала редакция на ЗДВП от 08.10.2021 г. АО се е позовал на разпоредбите на чл. 179, ал. 3 , вр. чл. 187а, ал. 1 от ЗДВП, като не е посочил основанията за налагане на глоба с електронен фиш. Според СРС видно от относимата редакция на чл. 179, ал. 3 от ЗДВП, същата се отнася за пътните превозни средства с обща технически допустима максимална маса над 3,5 тона, и е приел, че процесният автомобил не попада в този диапазон на допустима маса. Посочил е, че не става ясно правното основание за налагане на глоба, именно с електронен фиш. Въззивния съд е изложил и мотиви, че отсъствието на пълно и точно, недвусмислено и непротиворечиво словесно описание на нарушението обуславя заключение за нарушаване на правото на защита на санкционрания, доколкото е осуетена възможността му да разбере административното обвинение, респективно, да организира адекватно защитата си. При така установеното и приетото СРС е отменил електронния фиш.

Оспореното решение е правилно, но по съображения различни от изложените от СРС.

Принципът на пропорционалността е част от общите принципи на съюзното право на ЕС, които държавите-членки трябва да спазват. Санкцията следва да бъде съответна на тежестта на нарушението. Съдът на Европейския съюз многократно е застъпвал позиция, според която административните или репресивните мерки не трябва да превишават това, което е необходимо за преследваните цели, като санкцията не трябва да е несъразмерна на тежестта на нарушението. За да се прецени дали определена санкция е в съответствие с принципа на пропорционалност, следва в частност да се вземат предвид вида и тежестта на нарушението, което се наказва с тази санкция, както и начина за определянето на нейния размер и това е задължение на националния съдия.

В процесния случай е приложена санкционната разпоредба на чл. 187а, ал.1 във вр. с чл.179, ал.3 от ЗДВП, която предвижда административно наказание имуществена санкция във фиксиран размер от 300,00 лева. Тази разпоредбата противоречи на принципа на пропорционалност/съразмерност, тъй като налагането на санкция в предвидения от законодателя

фиксиран размер се явява крайно непропорционална спрямо тежестта на нарушението и дължимия размер на незаплатената пътна такса. В този смисъл е и решението на Съда на Европейския съюз от 21.11.2024г. по дело С-61/23, според което в член 9а от Директива 1999/62/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 17 юни 1999 година относно заплащането на такси от тежкотоварни автомобили за използване на определени инфраструктури, изменена с Директива 2011/76/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 27 септември 2011г. изискване за съразмерност не допуска система от наказания, която предвижда налагане на глоба или имуществена санкция с фиксиран размер за всички нарушения на правилата относно задължението за предварително заплащане на таксата за ползване на пътната инфраструктура, независимо от характера и тежестта им, включително когато тази система предвижда възможността за освобождаване от административнонаказателна отговорност чрез заплащане на компенсаторна такса с фиксиран размер.

Предвид разпоредбата на чл.633 от ГПК във вр. с чл.144 от АПК решението на СЕС по преюдициално запитване е задължително за всички съдилища и учреждения в Република България. При съобразяване на задължителното тълкуване на съюзното законодателство – решение от 21.11.2024г. по дело С-61/2023г. на СЕС, се налага изводът, че оспореният пред СРС електронен фиш е издаден в противоречие с принципа за съразмерност по чл.9а от Директива 1999/62/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 17.06.1999г. относно заплащането на такси от тежкотоварни автомобили за използване на определени инфраструктури, което е основание за отмяната му.

С оглед изложеното, макар и с различни мотиви като е отменил процесният ЕФ, районният съд е постановил правилно решение, което като валидно и допустимо следва да бъде оставено в сила.

Предвид изхода на делото и на основание чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН на касационния ответник се следват разноски за производството. Съгласно представения договор за правна защита и съдействие (л. 15 от делото), представителството е осъществено от адв. Х. М. безплатно на основание чл. 38, ал. 1, т. 2 от Закона за адвокатурата на материално затруднено лице. Предвид което и по силата на чл. 38, ал. 2 от ЗА, във вр. чл. 18, ал. 2, вр. чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредба № 1 от 9 юли 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, съдът определя възнаграждението, дължимо на адвоката, в размер на 400 лв./102.26 евро.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК, вр. чл. 63в от ЗАНН Административен съд София-град, II касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА №4426/06.12.25 г. на СРС, НО, 12-ти състав, по нахд № 12321/25 г.

ОСЪЖДА АПИ да заплати на адвокат Х. Б. М. - Адвокатска колегия - С., служебен адрес: [населено място], район К. село, [улица], вх.А, партер, ап.22, сумата от 102,26 /Сто и две евро и двадесет и шест цента/ евро, левовата равностойност на 400 лева, представляващи адвокатско възнаграждение за безплатно процесуално представителство на основание чл. 38 от Закона за адвокатурата.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.